

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

HET ARTIESTENBUREAU

komedie in vier bedrijven

door

Joris Van den Eynde

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
1998
Nr.2461

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste DRIE tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde auteursrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel 4

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aankoopbewijs. Dit bewijs moet samen met een aanvraagkaart waarop plaats en datum(s) van opvoering werden ingevuld, minstens veertien dagen voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gecopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende auteursrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

Wettelijk depot D/1998/220/3
ISBN 90-385-0550-7

© 1998 Toneelfonds J. Janssens/Joris Van den Eynde

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(1 dame – 2 heren)

Luk Neus
Postbode
José De Lange
Jules

De rollen van José De Lange en de postbode kunnen door 1 actrice gespeeld worden. De postbode is immers nooit zichtbaar voor het publiek en is nooit te horen als José De Lange op het toneel is.

Er wordt regelmatig een personage aangehaald dat de naam Freddy draagt. Hij is een ongelofelijke rokkenjager. Het is de bedoeling dat deze naam vervangen wordt door die van een populaire toeschouwer. Café Het Vochtig Plekje - vernoemd op blz. 57 - moet vervangen worden door de naam van het stamcafé van die persoon.

KORTE INHOUD

Een impresario van podiumkunsten verhuurt wegens financiële problemen een deel van zijn kantoor aan een artiestenmanager, die gespecialiseerd is in entertainment. Als hij merkt hoe vermogend en succesvol deze is, doet hij een voorstel tot samenwerking. De manager gaat akkoord en de redding lijkt nabij. Maar er zijn voorwaarden aan verbonden... Zo moet hij alles wat nog maar enigszins met kunst te maken heeft overboord gooien en zich nog uitsluitend bezighouden met carnavalszangers, exotische danseressen en strippers... Een toegeving die hem zuur zal opbreken...

Niet zomaar een blijspel...

"Het Artiestenbureau" is niet alleen een blijspel maar laat het publiek ook kennismaken met een minder bekend facet van de showwereld, nl. de verkooppraktijk. Iedereen kent de artiest, maar het soms dubieuze wereldje van de tussenpersoon die ervoor zorgt dat er op de gewenste plaats en tijd een optreden plaatsvindt, is veel minder bekend. Het stuk laat de toeschouwer meeproeven van de sfeer die in bepaalde artiestenbureaus heerst en toont wat er allemaal gebeurt vooraleer een attractie op een podium te beleven valt. Buiten het gefantaseerde verhaal om speelt alles zich dus af tegen een achtergrond die gebaseerd is op werkelijke toestanden...

DECOR

Kantoorruimte en vestibule die in mekaar overlopen. Er is een raam en een tussendeur, die uitgeeft op een andere, voor het publiek niet zichtbare kantoorruimte. De scheidingsmuur is duidelijk recent opgetrokken. Op het bureau staan een telefoon en een antwoordapparaat (zonder fax). Verder is er een computer met printer, een stereo-installatie, een televisie met videorecorder en een abstract kunstwerk. Aan de muur hangen posters en foto's van muzikanten uit de klassieke muziekwereld, van ballet- en theatervoorstellingen en van kleinkunstenaars. Eén kader, met de foto van Willy Claes als dirigent of pianist, staat tegen de muur met de rug naar het publiek toe. De plaats waar hij hing is nog duidelijk afgetekend. In de vestibule hangt een kapstok tegen de muur.

EERSTE BEDRIJF

(Het is donderdagnamiddag. Luk komt op met de post en wil een sigaret opsteken. Maar het pakje is leeg. Hij beluistert het antwoordapparaat en trekt ondertussen het gordijn voor het raam open en neemt de post door)

STEM WALTER : Goeiemorgen. 't Is Walter hier. Ik bel maar eens om te vragen of u nog concerten voor ons heeft geboekt? Kunt u mij iets laten weten? Ik ben vandaag heel de dag bij Jeanine. Bedankt.

LUK : Hoe!? Was dat zoveel? (Zoekt factuur op)

STEM VAN DAM : (Kwaad) Nog eens met Félicien Van Dam. Ik ben deze morgen naar de bank geweest en ik stel vast dat de recettes van onze voorstellingen nog altijd niet zijn doorgestort. Dat gaat nu al over bijna een half miljoen frank... (Luk lacht verbouwereerd) Dat is al niet meer om te lachen, hè! Aan het loket zag ik toevallig ook nog de directeur van Theater Prestige...

LUK : Die zak.

STEM VAN DAM : Daar staat ge ook een fameus aantal uitkoopsommen achter, hè! Dat is toch allemaal niet goed voor uw reputatie. En dan nog eens iets: het is al de vijfde keer dat ik deze week bel en telkens is het dat antwoordapparaat. Ik probeer nog één keer en als ge dan nog niet oppakt dan ... (de tijd is om en we horen een piepsignaal)

LUK : Pech, hè, jongen. Ah ja, natuurlijk! Er zijn verwijlinteresten bijgerekend! De gangsters! (Wist de berichten van het antwoordapparaat en zet kleinkunstmuziek op. Dan rinkelt de telefoon. Hij neemt aarzelend op) Hallo? (...) Ja, daar spreekt u mee. (...) Als aperitiefconcert... (...) En het is op een zolder te doen... (Neemt een dossier) Dan vermijden we al best een piano. Eens kijken. Ik heb een strijkerskwartet, enkele hoornsembles die interessant zijn... (...) Ah, 't mag niet te duur zijn. Walter en Jeanine? Dat is een hoornspeler en een harpiste. Twee studenten van het Conservatorium. Ze zijn heel goed en toch niet duur. (...) Twaalfduizend frank. (...) Niet meer dan

tienduizend? Ja, maar daar zal u niets voor vinden. Ik kan er ook hoogstens nog vijfhonderd frank afdoen. (...) Ik zal u documentatie opsturen. Mag ik uw adres... Hallo? (Legt op en zet de muziek luider, maar opnieuw gaat de telefoon. Hij zet de muziek zachter en neemt op) 't Is voor dat adres zeker? (...) Sorry, ik verwachtte nog een ander telefoontje. (...) Daar spreekt u mee, ja. (...) Eddy Wally? Nee, met dat soort flauwekul houden wij ons niet bezig. Ik geef u de raad de bijbel te raadplegen. (...) De Gouden Gids, meneer. Die staat vol met artiestenmanagers die dat soort dingen doen. Wij houden ons alleen bezig met theater, chansonprogramma's en kleinkunst. Goed? (...) Een imitatie van Eddy Wally? Ik? (...) U bent goed op de hoogte. Ik heb vroeger nog opgetreden als imitator, maar daar houd ik me al lang niet meer mee bezig. En Eddy Wally stond nooit op mijn programma. Maar luister, ik heb vandaag toevallig een afspraak met zo'n artiestenmanager. Geef mij uw telefoonnummer. Als die iets voor u kan doen, dan hoort u het wel. (Noteert het nummer) Tot uw dienst. (Legt op, zet de muziek weer luider en neemt de post verder door) Ik betaal alleen kwaliteit, sorry jongens! (Gooit een factuur in de prullenmand. Opnieuw rinkelt de telefoon. Hij zet de muziek af en neemt op) Theaterbureau Luk... (...) Excuseer mij, meneer Van Dam, maar u belt op een heel slecht moment. Ik neem straks zelf wel contact op. (...) Een advocaat kost u ook geld, hè! (...) Nee, ik probeer u niet te ontlopen, maar ik heb toch al dikwijls genoeg uitgelegd wat er met de entreegelden is misgelopen. (...) Luister, ik ga iets vertellen dat u zal geruststellen. Ik heb hier een tussenmuur gezet zodat ik de helft van mijn kantoor kan verhuren. U kent Café Den Heurk? Dat is toch een bekende drankgelegenheid hier in 't centrum. (...) Wel, weinig mensen weten het, maar de bazin van dat café, José De Lange, heeft ook een artiestenbureau en ze vindt het een heel geschikte ruimte voor haar secretariaat. Ik verwacht haar elk moment met de borg en een voorschot en daarmee kan ik u al gedeeltelijk betalen. (De deurbel gaat) Ah, ik denk dat ze er net is. Ik ga opendoen. Dag meneer Van Dam. (Legt op) Die weet niet van ophouden, die kerel. (Door parlofoon) Hallo? (...) Hoe? Ik heb deze morgen toch al post gekregen? (...) Ah... Dan zal ik u maar binnenlaten, hè. (Drukt op knop om de voordeur te openen. Weer rinkelt de telefoon) Wat nu weer? (Neemt op)

Theaterbureau... (...) Meneer Van Dam, ik heb u toch gezegd dat ik de deur ging openen (...) Nee, 't is niet die mevrouw van dat artiestenbureau, 't is de postbode (...) Er zijn nog wel meer mensen die geld van mij moeten. Trouwens, bij Theater Prestige hoeven ze niet te klagen. Die hebben tenminste al een gedeelte van hun ontvangsten van mij doorgestort gekregen. (...) Er zal vertraging zijn bij de bank zeker? Weet ik het? Daar zijn ze ook niet altijd van de vlugsten. (De deurbel gaat) Mag ik nu openen alsjeblief? (...) Ik zal niet meer opleggen. Beloofd. (Legt de hoorn neer) Jongens toch! (Verdwijnt in de vestibule)

POSTBODE : (Luide vrouwenstem in dialect vanuit de inkomhal) Amai, meneer Neus. Dat zijn nogal eens wat aangetekende brieven!

LUK : Kan het een beetje stiller alsjeblieft!?

POSTBODE : (Vanuit gang) Als u hier wilt tekenen, meneer? (Luk wil het kantoor binnengaan, maar wordt door de postbode terug in de vestibule getrokken) En deze ook. Overal waar uw naam staat. Dank u wel.

LUK : (Op. Door de telefoon) Ja, meneer Van Dam, hier ben er weer! Maar hou het kort alsjeblief. (...) Sorry, aangetekende brieven komen niet per se van schuldeisers! (Tot ingebeelde persoon) Ik ben meteen bij u hoor, mevrouw De Lange (Stil door telefoon) Meneer Van Dam, mevrouw De Lange is hier tegelijk met de postbode toegekomen. Dan mag ik nu wel opleggen, zeker? (Bel gaat) Momentje (Door parlofoon) Hallo? (...) Ah! Komt u maar binnen, mevrouw De Lange. (Houdt zich in en drukt op de knop om de voordeur te openen. Neemt dan weer de telefoon op) Dag meneer Van Dam. (Legt op en trekt de telefoondraad uit) Joepseké, geen telefoons meer vandaag. (Hij verstopt de brieven en gaat naar de vestibule) Ah, Mevrouw De Lange. Dag meneer.

(José op met boodschappentas. Zij wordt gevolgd door Jules, een langharige jongeman met rode ogen. Hij heeft enkele dozen bij. Luk komt als laatste op)

JOSE : (In dialect) Sorry dat ik zo laat ben

LUK : Dat is niet erg.

JOSE : Ik moest nog even een handje toesteken in 't café.

LUK : (Neemt de contracten) Het contract is klaar, Mevrouw de Lange.

JOSE : José, schatje, José! Zeg, kan ik die dozen hier ergens kwijt?

LUK : U mag die gerust al in uw kantoor zetten. (Doet tussendeur open)

JOSE : Nee, nee. Ik wil mij eerst rustig installeren. Anders staan ze maar in de weg.

LUK : (Tot Jules) Zet ze dan voorlopig maar daar in de hoek bij de televisie.

(Jules zet de dozen neer en gaat weg)

JOSE : Blijft die deur altijd open? Want gij kunt eigenlijk zomaar bij mij binnenwandelen.

LUK : Normaal is die op slot. (Doet de tussendeur op slot) Ziezo. Probleem opgelost.

JOSE : (Lacht) Ja! Maar gij hebt de sleutel. Dan doet gij die deur toch open wanneer ge wilt.

LUK : Als u hem liever weg heeft, dan timmert u hem maar gewoon dicht met een houten plaat of zo.

JOSE : (Gaat zitten) Ik ben geen handarbeider, schatje.

LUK : Of u zet er een kast voor.

JOSE : We zien nog wel. Laat me dat contract eens lezen.

LUK : (Geeft haar de contracten en een bic) Alsjeblieft. Alles wat besproken is, staat er in. U moet alleen nog tekenen. (José leest het contract vluchtig en tekent beide exemplaren. Ondertussen komt Jules weer binnen met enkele dozen en een sportzak) Zijn er nog veel van die dozen? Want op den duur neemt dat wel wat plaats in.

JOSE : Nee, nee. (Tot Jules) Nog twee zakjes zeker, hè, Jules?

(Jules knikt en gaat weer weg)

LUK : (Geeft haar een exemplaar) Ziezo, dat is dan uw exemplaar. Alsjeblief.

JOSE : En?

LUK : Wel, dan moet enkel nog de borg en het voor...

JOSE : Drinken we daar niets op? Om de overeenkomst te vieren.

LUK : Ja, eigenlijk zou dat moeten, hè!? Maar ik heb alleen water.

JOSE : Als gij glazen hebt, dan zorg ik wel voor iets lekkers (Haalt een fles jenever uit haar boodschappentas)

LUK : Misschien... (Neemt twee plastic bekers uit de kast) 't Zijn wel geen jeneverglazen.

JOSE : Dat doet er niet toe. (Schenkt in)

(Jules komt op met twee grote sportzakken)

LUK : Ah!? Dat zijn die laatste zakjes.

JOSE : (Terwijl ze een cheque uitschrijft) Mag ik het totaalbedrag op één cheque schrijven?

LUK : Natuurlijk. Oh ja... (Geeft haar twee bosjes sleutels) De sleutel van de voordeur en die van uw kantoor. En dat zijn de reservesleutels.

JOSE : (Overhandigt hem de cheque en merkt dat Luk treuzelt) Is er iets?

LUK : Ja. Heeft u niet te veel betaald?

JOSE : Nee, nee, dat is een extraatje omdat ik die rommel hier mag zetten.

LUK : Dat is heel vriendelijk. Maar 't is wel erg veel.

JOSE : 't Mag hier dan toch ook wel blijven staan tot mijn bureau zo'n beetje in orde is, hoop ik.

LUK : Natuurlijk! Bedankt. (Jules krijgt een hoestaanval) Misschien wil meneer ook iets drinken?

JOSE : Nee, nee. Meneer heeft geen tijd. Als hij hier gereed is, moet hij dringend weg. (Kijkt op haar horloge. Tot Jules) Denk eraan dat ge u nog moet omkleden. Straks mist ge uw bus voor Zaventem nog. Zet die twee kastjes nog op mijn bureau, de rest doe ik straks wel. Maar ga langs die andere deur. Hier is de sleutel (Geeft hem de reservesleutels) En maak u dan maar uit de voeten. Om hoe laat zijt ge morgenavond terug? Want ge moet Lady Madonna en Mr. Body nog gaan halen, hè! (Jules gebaart dat hij er geen idee van heeft) Goeie reis!

(Jules af. Luk zet klassieke muziek op)

LUK : En.. Nagedacht over mijn voorstel?

JOSE : Over die samenwerking?

LUK : Ja... Is dat geen interessant idee? We doen wel niet bepaald hetzelfde, maar er zijn toch raakvlakken in onze branche.

JOSE : Dat is mooi gezegd, hoor, schatje. "Raakvlakken in onze branche". Ik zal eerlijk zijn... Ik heb er serieus over nagedacht! Ik heb de voor- en de nadelen zo wat tegen mekaar afgewogen en ik moet zeggen dat ik het al bij al wel zie zitten.

LUK : Goed gesproken!

JOSE : Maar dan smijt ge al dat klassiek gedoe er toch uit?

LUK : Pardon?

JOSE : Mozart, Chopin en al die andere flauwekul. Daar stopt ge dan toch mee?

LUK : Nee, dat denk ik nu ook weer niet. Dat beantwoordt niet meteen aan mijn visie over een mogelijke samenwerking. Ik ben bij ons vorig gesprek misschien niet zo duidelijk geweest. Ik moet nog altijd het kunstgebeuren kunnen vertegenwoordigen en u de amusementssector, maar dan onder een gezamenlijke culturele koepel. Pas op, dat wil niet zeggen dat ik datgene wat u doet, afkeur! Integendeel! Die jingeljangelmuziek moet er ook zijn. Alleen is dat niet aan mij besteed.

JOSE : Het klinkt misschien grof, schatje, maar alleen "jingeljangelmuziek" brengt geld in 't laatje.

LUK : U heeft ontegensprekelijk gelijk. Maar stel dat ik met mijn kwaliteitsaanbod zou stoppen en dat ik ook uw soort van artiesten zou gaan promoten... Dan worden wij concurrenten en dan nog wel in eigen huis! Als we daarentegen elk ons eigen genre trouw blijven, dan kunnen we mekaar mooi aanvullen.

JOSE : Dikke zever. We moeten onze portemonnee mooi aanvullen. En met die klassieke broel gaat dat niet, hoor. Geloof mij.

LUK : Ho, ho... Waarmee heb ik tot nu toe mijn boterham verdiend?

JOSE : Zo breed zult ge het toch nooit gehad hebben! En zeker niet meer in deze tijd van recessie. (Wil nog wat jenever bijschenken) Gij hebt nog niet gedronken?

LUK : Ik ben niet zo'n grote drinker. (Nipt even aan zijn bekertje)

JOSE : (Schenkt voor zichzelf in) Als wij goed afspreken wie wat verkoopt, dan vullen we mekaar ook goed aan. Als ik de gevestigde artiesten voor mijn rekening neem en gij de beginnende, dan beconcurreren we mekaar toch niet?

LUK : Het is mijn stijl niet! En daarbij, ik kan toch moeilijk alles wat ik in al die jaren heb opgebouwd, zo maar laten vallen...

JOSE : Ge krijgt er het driedubbele voor terug, schatje. Ik kan u zo een pak adressen geven van zangers en groepen die op zoek zijn naar een goed bureau.

LUK : Ik moet ook rekening houden met mijn mensen. Ik kan die niet zo maar in de kou laten staan.

JOSE : Hebt gij een lijst van uw artiesten?

LUK : Natuurlijk.

JOSE : Geef mij die eens.

LUK : Wacht, ik haal een beknopte lijst. (Geeft haar de lijst) Alsjeblief.

JOSE : Dat zijn er toch niet zoveel! (Vastberaden) Zet die toch gewoon aan de deur.

LUK : Wat zegt u?

JOSE : Ge pakt de telefoon en ge zegt: "Sorry, meneer Weber of meneer Purcell, maar ik stop ermee". En ge geeft ze het adres van een ander bureau.

LUK : (Lacht) Dat zal moeilijk gaan.

JOSE : Waarom?

LUK : Weber is al kort na de 1e Wereld Oorlog overleden en ik denk dat Purcell de 18e eeuw zelfs nog niet gehaald heeft.

JOSE : Gij werkt met zombies of wat?

LUK : Dat zijn de componisten. De uitvoerders staan links.

JOSE : Och, die lijst is nog kleiner. Hoe kunt gij nu financieel rondkomen met zo'n klein aanbod? Mij moet ge geen blaasjes wijsmaken. Smijt die toch gewoon allemaal buiten.

LUK : Luister, mevrouw...

JOSE : José, hè schatje. José. (Neemt nog wat jenever)

LUK : Luister, José, ik wil best met u samenwerken, maar...

JOSE : De rollen nu niet omdraaien, hè schatje. Gij hebt mij gevraagd om met u samen te werken. En dat wil ik best, maar dan wel aan redelijke voorwaarden.

(De GSM van José rinkelt)

LUK : (Neemt zijn telefoon op) Hallo?

JOSE : (Neemt tegelijk haar GSM op) José De Lange. Ah, Mister Dickison! How do you do? They agreed with the conditions! Great! I'm going to fax the contract immediately (Tot Luk, terwijl ze papieren uit haar boodschappentas neemt) Een contract van 1,5 miljoen. Mag ik uw fax even gebruiken?

LUK : Mijn fax? Die is momenteel in herstelling.

JOSE : Kan ik dan een E Mail versturen?

LUK : Ik heb nog geen aansluiting op Internet.

JOSE : Laat maar zitten. (Door GSM) I can't fax you the contract at this moment, but tonight before eight, everything will be alright. Goodbye. Oh!?! Indeed!?! Three performances! Great! Bye! (Haakt af) Drie optredens in Brighton, Engeland. Dat is 4,5 miljoen "in the pocket". (Schenkt nog eens in) Daar drink ik nog eens op.

LUK : Mag ik eens een onbescheiden vraag stellen?

JOSE : Ik kan wel wat verdragen hoor, schatje.

LUK : Hoeveel commissie heeft u daar op? U hoeft niet te antwoorden als u niet wilt, hoor.

JOSE : Vijftien procent. Op de winst, hè! In dit geval is dat vijftien procent op ongeveer 2 miljoen.

LUK : 300.000 fr.!?

JOSE : Daar gaan de belastingen nog wel af, hè

LUK : Het blijft toch de moeite!

JOSE : Zo'n contracten sleep ik nu ook niet elke dag in de wacht hoor. Maar het voorbije jaar is het me toch gelukt zo'n vijftal van dat kaliber af te sluiten.

LUK : Goed voor anderhalf miljoen frank commissie! Chapeau!

JOSE : Begint het zo stilletjesaan door te dringen?

LUK : Wel... Ik moet toegeven dat er redenen zijn om nog eens serieus over die samenwerking na te denken.

JOSE : Moet ik dat denken een beetje stimuleren? We maken een deal. (Pakt een adressenlijst uit haar boodschappentas) Als ik dat commissieloon van Engeland

binnen heb, dan investeer ik dat integraal in onze nieuwe vennootschap op voorwaarde dat ge van de artiesten waar ik een kruisje bijzet een paar kunt strikken voor een exclusiviteitscontract. Wat denkt ge?

LUK : Ik mag dat toch eerst even laten bezinken?

JOSE : Natuurlijk! Ik duid alleen beginnende artiesten aan, maar wel allemaal goede. En met één derde van de commissie ben ik ruim tevreden. Toch een mooi aanbod. Vindt ge niet? (Geeft hem de lijst)

LUK : Zeg, die Nederlander, Joop Spring in 't Veld, dat is toch geen beginneling?

JOSE : Nee, dat is juist. Maar in Vlaanderen heeft hij bijna nog geen optredens. Hebt ge trouwens al gezien waar hij woont?

LUK : God, ja... In België!?

JOSE : Ja, maar waar? In Brasschaat. Dus... Die heeft ze allemaal al binnen! Begrijpt ge waar ik naartoe wil?

LUK : Ik denk het... Van die Madame Butterfly heb ik ook al gehoord! Die staat op de cover van een tijdschrift dat hier op kantoor ligt. (Zoekt ernaar)

JOSE : Dat kan. Die laat ik aan u over omdat onze karakters een beetje botsen. Maar die moet ge zeker proberen te strikken, want ze is heel goed en ze weet met haar geld geen blijf.

LUK : Het ligt er niet meer bij. Ik zal het waarschijnlijk mee naar huis hebben genomen. Euh... U heeft er één aangeduid waar geen adres bijstaat. Jos den Heurk! (Lacht)

JOSE : Jos den Heurk!? Dat ben ik. Onder die naam treed ik toch elke maandagavond op in mijn café.

LUK : Ah ja, Café den Heurk. Maar waarom noemt ge uzelf Jos?

JOSE : Mij moogt ge ook verkopen, hè. Ik kan dat moeilijk zelf doen. Dat verstaat ge wel. En ik mag toch ook hier en daar eens een graantje meepikken, niet? Hebt gij zo niks van uzelf dat ge er zo eens kunt tussenschuiven?

LUK : Ja, ik heb ook wel iets.

JOSE : Ziet ge wel! Opera en belcanto zeker?

LUK : Toch niet. Ik heb een chansonprogramma met liedjes van Jacques Brel.

JOSE : Chique dingen! Wel, wat gij doet voor de spataderclub, doe ik voor snotneuzen. In jeugdclubs en zo.

LUK : Van dat technogedoe zeker?

JOSE : Nee, nee, ik zing raps. En dan nog niet zomaar om 't even wat, hoor. Het zijn eigenlijk allemaal heel opvoedkundige liedjes om jongeren te waarschuwen tegen drugs. Ik zie dat ge hier een t.v. en een video hebt! Dan breng ik eens een opname mee van een optreden.

LUK : Dat is een goed idee. 't Verbaast me dat u geen clowns heeft!

JOSE : Clowns? Waarom zou ik clowns moeten hebben?

LUK : Omdat u toch van alles voor kinderen heeft.

JOSE : Ik heb niks voor kinderen en zeker geen clowns. Die markt is al lang verzadigd.

LUK : Wat is dat dan, "Roodkapje en de boze wolf" en "De Sinterklaaspoesjes" ...?

JOSE : Bij mij de naïeve niet uithangen, hè! Dat zijn kisogrammen voor verjaardagsfeestjes en zo.

LUK : Kisogrammen!?

JOSE : Wel ja. De Sinterklaaspoesjes zijn meisjes, die eind november, begin december in Sinterklaaskostuum bij de klant aanbellen...

LUK : Meisjes die Sinterklaas spelen...

JOSE : Ah ja, natuurlijk. Dat is het hem juist. Ze geven één of ander pikant cadeautje aan de klant en daarna spelen ze heel vakkundig hun Sinterklaaspakje uit. Striptease, schatje. Of hebt ge daar nog nooit van gehoord?

LUK : Ik ben niet achterlijk, hoor.

JOSE : Doe dan ook normaal, hè! Alsjeblieft. En Roodkapje komt langs als Roodkapje en ...

LUK : Dat is ook een stripteaseuse. En de boze wolf is een stripper.

JOSE : Nee, de boze wolf is een rol voor de klant. Die krijgt een wolvenmasker en klauwen en mag het meisje dan...

LUK : Ja, ja, 't is al goed! Langs de ene kant sensibiliseert u jongeren tegen drugs en aan de andere kant verkoopt u striptease. Dat kan ik toch niet goed volgen.

JOSE : Dat komt nog wel, schatje.

LUK : Verwacht in ieder geval niet dat ik zulke dingen ga verkopen. Wat heeft dat nu nog met muziek te maken?

JOSE : Ge moet dat niet verkopen voor mijn part, hoor. Maar wat gaat ge doen als ze u daar elke dag voor bellen? Wat zegt ge dan? "Nee, meneer, geef dat geld maar

aan een ander"? Weet ge dat "Doornroosje" op één avond vijf tot acht discotheken afwerkt en dat ge aan elk optreden 2.500 fr. overhoudt. Reken eens uit hoeveel dat opbrengt!

LUK : Gun mij de tijd om er over na te denken...

JOSE : Dat zegt ge nu al een half uur! Ge zoudt er beter al eens serieus over denken om de naam van uw bureau te veranderen.

LUK : Als we samenwerken dan zet ik uw naam erbij. Dat is evident. Dan wordt het gewoon Theaterbureau De Lange...

JOSE : De Lange Neus zeker! Dat ziet ge van hier! Doe dat niet, hè!

LUK : Ja, dat klinkt ridicuul. Dat weet ik. Dan draaien we de namen gewoon om. Dan wordt het Theaterbureau Neus - De Lange.

JOSE : Nee! Mijn naam moet er niet bij. Ik wil geen problemen met mijn andere job, hè!

LUK : Uw andere job? Bent u dan niet zelf de baas in uw café?

JOSE : Ik heb het niet over mijn café, schatje. Dat doe ik 's avonds. Ik werk ook nog overdag hoor.

LUK : Ah!? Voor wie?

JOSE : Voor Zuster Overste.

LUK : Zuster Overste!? Werkt u in een klooster of zo?

JOSE : Zoiets, ja.

LUK : Als kuisvrouw?

JOSE : Gaat het zo' n beetje, kameraad!? Ik ben wel opvoedster, hè!

LUK : U bent opvoedster...?

JOSE : Ja. Ik werk in een inrichting voor jongeren met gedragsproblemen. Dat zoudt ge niet zeggen, hè, schatje.

LUK : Ik weet niet... U bent blijkbaar van alle markten thuis. 't Verklaart misschien waarom u liedjes zingt tegen drugs.

JOSE : Kom, we dwalen af. Als ge er maar rekening mee houdt dat ge nooit mijn naam noemt. Spreek veiligheidshalve altijd maar over uw assistente of zo. Oke? Terzake. Een naam voor ons bureau!

LUK : Theaterbureau ...